

Συνέδριο ΑΔΕΔΥ και ΠΟΕ-ΟΤΑ

*Του Γιώργου Ορταντζόγλου**

Συνέδρια μηχανισμών και μάχης για την «καρέκλα», με πρωταγωνιστές τον κυβερνητικό και εργοδοτικό συνδικαλισμό

Το Δεκέμβριο πραγματοποιήθηκαν το 37ο Συνέδριο της ΑΔΕΔΥ (3-5/12/19) και το 47ο Ενδιάμεσο Συνέδριο της ΠΟΕ ΟΤΑ (9-10/12/19). Σε περίοδο λιτότητας, αυταρχισμού, καταστολής, ανεργίας, ιδιωτικοποιήσεων, επέκτασης των ελαστικών σχέσεων εργασίας και κυβερνητικού ελέγχου μέσω των συνδικαλιστικών νόμων, «πραγματοποιήθηκαν» δύο συνέδρια. Σε αμφότερα, κυριάρχησαν η πολιτική λογική και οι γραφειοκρατικές μανούβρες των εκπροσώπων του κυβερνητικού και εργοδοτικού συνδικαλισμού.

Το γενικότερο πλαίσιο

Η «στροφή» μετά τις εκλογές (εθνικές, περιφερειακές, δημοτικές, ευρωεκλογές) σε ακόμη πιο νεοφιλελεύθερες, συντηρητικές επιλογές και η επιστροφή στην «κανονικότητα» δεν θα μπορούσαν να αφήσουν ανεπηρέαστο το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα. Η εσκεμμένα συνεχιζόμενη απαξίωση των δημόσιων υπηρεσιών, δίχως χρηματοδοτήσεις και προσλήψεις, όλα τα προηγούμενα χρόνια, βαραίνουν όλες τις μνημονιακές κυβερνήσεις (ΠΑΣΟΚ-ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ) που μέσω των ιδιωτικοποιήσεων εξασφάλισαν τεράστια κέρδη για το κεφάλαιο και την καπιταλιστική ανάπτυξη, με πλήρη ένταξη στους κεντρικούς σχεδιασμούς της Ε.Ε., του ντόπιου και ξένου κεφαλαίου.

Το γεγονός ότι στα μνημονιακά χρόνια οι εργαζόμενοι στην Εκπαίδευση, Υγεία, Τ.Α. κ.λπ. υπέστησαν μειώσεις μισθών,

αύξηση ορίου ηλικίας συνταξιοδότησης, περικοπές επιδομάτων (B.A.E.) και πάγωμα προσλήψεων, είχε αποτέλεσμα την εντατικοποίηση, τα εργατικά ατυχήματα και την εκδήλωση αντιθέσεων μεταξύ τους. Σε συνδυασμό επίσης με τη συνεχιζόμενη λιτότητα και ακρίβεια, η δυσaráσκεια των εργαζομένων δεν εκφράστηκε εκλογικά με στήριξη σε αριστερές δυνάμεις, ούτε στα Πρωτοβάθμια Σωματεία ούτε στις Ομοσπονδίες και φυσικά ούτε στην ΑΔΕΔΥ.

Η γενικότερη απογοήτευση (με ευθύνη ΣΥΡΙΖΑ) έστρεψε πολύ μεγάλο μέρος εργαζομένων στον ατομικισμό, στο προσωπικό συμφέρον και όχι στο συλλογικό, με αρκετούς να εγκαταλείπουν θεωρώντας ότι δεν μπορούμε να κερδίσουμε τα χαμένα με συλλογική πάλη.

Ο κυβερνητικός εργοδοτικός συνδικαλισμός σε όλες τις εκφάνσεις του, σε όλες τις συνδικαλιστικές βαθμίδες, βρήκε εύφορο πεδίο να αναπτυχθεί, καθώς ξέρει πολύ καλά να διαχειρίζεται την απογοήτευση των εργαζομένων με τους μηχανισμούς που διαχρονικά διαθέτει.

Τα αριστερά-ριζοσπαστικά σχήματα, παρά την αγωνιστική στάση και δράση τους, στην πλειονότητά τους ακολουθούν την πεπατημένη, και όπως φάνηκε στα πρόσφατα συνέδρια, δεν μπορούν να αυξήσουν τις δυνάμεις τους και να παίξουν καθοριστικό ρόλο στην ταξική ανασυγκρότηση του συνδικαλιστικού κινήματος.

Λόγω αυτών των συνθηκών, η συμπόρευση αυτών των σχημάτων είναι επιβεβλημένη περισσότερο από ποτέ, ώστε η δυναμική που θα προκύψει να έχει θετικά αποτελέσματα όχι μόνο εκλογικά, αλλά κυρίως στην συνείδηση των εργαζομένων.

Αυτό προϋποθέτει συμφωνίες που θα κινούνται σε ταξική κατεύθυνση και δεν θα λειτουργούν σαν ιμάντες μεταβίβασης οποιασδήποτε κομματικής γραμμής (τύπου ΠΑΜΕ-ΔΑΣ) ή κυβερνητικού, δημαρχιακού κ.λπ. εργοδοτικού συνδικαλισμού. Ούτε στην ηγεμονική λογική «καλούμε κάθε τίμιο αγωνιστή να έρθει μαζί μας»!!!! (όχι όμως άλλη παράταξη!!!!), ούτε

«διαλυθείτε και ελάτε μαζί μας». Αλλά ισότιμα να συνδιαμορφωθεί ένα αγωνιστικό πλαίσιο ενάντια στα σχέδια καπιταλιστικής βαρβαρότητας, εργασιακής ζούγκλας, υπερεκμετάλλευσης, πολέμου, φασισμού και ρατσισμού.

Έργα και ημέρες των γραφειοκρατών

Τόσο το συνέδριο της ΑΔΕΔΥ όσο και της ΠΟΕ ΟΤΑ ήταν παρωδίες, πολύ πίσω από τις ανάγκες των εργαζομένων, αφού με ευθύνη της πλειοψηφίας δεν προβλήθηκαν τα προβλήματα των εργαζομένων και των λαϊκών οικογενειών.

Η στάση των δυνάμεων ΔΑΚΕ, ΠΑΣΚ, Δημοσιοϋπαλληλική Ανατροπή, στο 37ο Συνέδριο της ΑΔΕΔΥ, εκτός του ότι δεν έβαλαν σε ψηφοφορία τον διοικητικό και οικονομικό απολογισμό παρακάμπτοντας το καταστατικό (απλά ρώτησαν τους συνέδρους!!!), δεν έβαλαν σε ψηφοφορία και τα παρακάτω ψηφίσματα που είχαν κατατεθεί από αριστερές παρατάξεις, ζητώντας να πάρει θέση το Συνέδριο για:

- 1) Τη μονιμοποίηση συμβασιούχων (έγινε δυναμική παρέμβαση για το συγκεκριμένο θέμα από εργαζόμενους), να σταματήσει η ελαστική εργασία και να βγει απεργία στις 9 Δεκέμβρη.
- 2) Την πρόταση 70 Σωματείων από την Εκπαίδευση για απεργία-αποχή από την αξιολόγηση που δρομολογεί η κυβέρνηση.
- 3) Ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις.
- 4) Τη διεκδίκηση αυξήσεων στους μισθούς και επαναφορά 13ου -14ου μισθού, την κοινωνική ασφάλιση, την αντίσταση στους αντισυνδικαλιστικούς νόμους.
- 5) Ζητήματα υπεράσπισης των προσφύγων, καταδίκης της ακραίας κρατικής καταστολής κ.λπ.

Φυσικά πρόκειται για τον απόλυτο εκφυλισμό των δυνάμεων του κυβερνητικού συνδικαλισμού, που έκαναν επίδειξη δύναμης με

στόχο να δείξουν στους συνέδρους «ποιος κάνει κουμάντο» και να νομιμοποιήσουν τις πραξικοπηματικές διαδικασίες.

Η εθνικοπατριωτική ρητορική, το ΠΑΤΡΙΣ-ΘΡΗΣΚΕΙΑ-ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ που ακούστηκε από στελέχη της ΔΑΚΕ, καθώς και οι ρατσιστικές, ξενοφοβικές εκφράσεις δεν είναι ένα τυχαίο γεγονός. Στο πλαίσια «του νόμου, της τάξης και της κανονικότητας», ως γνήσιοι εκφραστές των νεοφιλελεύθερων ιδεών, ξαναβγάζουν στον αφρό εκφράσεις που για χρόνια ήταν στο χρονοντούλαπο της ιστορίας.

Παρόλο που, όπως προείπα, οι μόνιμοι εργαζόμενοι στο Δημόσιο τα τελευταία μνημονιακά χρόνια έχουν μειωθεί σημαντικά και οι ελαστικές σχέσεις εργασίας έχουν γίνει πλέον θεσμός, οι γραφειοκράτες, η κυβερνητική, εργοδοτική ηγεσία της ΠΟΕ ΟΤΑ και ΑΔΕΔΥ αρνούνται ν' ανοίξουν τα καταστατικά τους και να εγγράψουν ως μέλη, όλους τους συμβασιούχους.

Αν και ακούστηκαν πολύ καλές τοποθετήσεις από συνέδρους αριστερών-ριζοσπαστικών παρατάξεων, η διαμόρφωση των συσχετισμών ήταν ήδη προκαθορισμένη, με αποτέλεσμα όλα να είναι «μετρημένα κουκιά». Ήταν μάχες μηχανισμών που είχαν στόχο μόνο την διατήρηση και την αύξηση των δυνάμεών τους στα ανώτερα συνδικαλιστικά όργανα – για την καρέκλα.

Αν οι συσχετισμοί δεν αλλάξουν από τα Πρωτοβάθμια Σωματεία, η εικόνα στις Ομοσπονδίες και στην ΑΔΕΔΥ θα είναι αυτή και ίσως χειρότερη. Πάντα θα υπάρχουν συνέδρια που θα καταστρατηγούν τα Καταστατικά, θα γίνονται νοθείες και πραξικοπηματικές ενέργειες.

Αν πραγματικά νοιαζόμαστε για το μέλλον της τάξης μας, θα πρέπει να κάνουμε την υπέρβαση για την ανασυγκρότηση του συνδικαλιστικού κινήματος, με ενότητα και σταθερό ταξικό προσανατολισμό.

Η συμπόρευση για κοινούς αγώνες δημόσιου και ιδιωτικού τομέα είναι αναγκαία όσο ποτέ. Τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι είναι κοινά, δεν έχουν να χωρίσουν τίποτα, γι'

αυτό ένα πιο μαζικό εργατικό κίνημα, θα δώσει άλλη δυναμική στη δράση και στους αγώνες μας, αλλά κυρίως θα βοηθήσει στη συνείδηση της τάξης.

Μπορεί η ήττα που έχουμε υποστεί σε όλα τα επίπεδα να είναι μεγάλη, όμως το ρήγμα παραμένει ενεργό.

Αποτελέσματα Συνεδρίου ΑΔΕΔΥ:

ΔΑΚΕ (ΝΔ): 179 ψήφοι, 22 έδρες από 18, με ποσοστό 25%

ΔΗΣΥΠ (πρώην ΠΑΣΚ): 134 ψήφοι, 16 έδρες από 14, με ποσοστό 19%

ΔΑΣ-ΠΑΜΕ (ΚΚΕ): 131 ψήφοι, 16 έδρες από 15, με ποσοστό 18,5%

ΕΑΕΚ (ΣΥΡΙΖΑ): 100 ψήφοι, 12 έδρες από 13, με ποσοστό 14,1%

ΑΝΑΤΡΟΠΗ (πρώην ΠΑΣΚΕ): 63 ψήφοι, 8 έδρες από 5, με ποσοστό 8,9%

ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΙΣ (εξωκ/κή Αριστερά): 63 ψήφοι, 7 έδρες από 10, με ποσοστό 8,9%

ΜΕΤΑ (εξωκ/κή Αριστερά): 34 ψήφοι, 4 έδρες από 8, με ποσοστό 4,8%

**Ο Γιώργος Ορταντζόγλου είναι μέλος της διοίκησης του Σωματείου Εργαζομένων στο δήμο Νέας Φιλαδέλφειας-Νέας Χαλκηδόνας*